

1Sygn. akt II AKa 179/20

1.1WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Stanisław Kucharczyk

Sędziowie: SA Andrzej Wiśniewski

SO del. do SA Maciej Strączyński (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

zprzy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin Prawobrzeże del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Ewy Obarek

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2020 r.

sprawy 1) **S. B.**, 2) **P. J.**,

3) **A. F.** i 4) **A. C.**

oskarżonych z art. 258 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 9 marca 2020 r., sygn. akt II K 151/19

I. uchyla:

1) pkt. II, IV, VI i VIII części dyspozytywnej wyroku dotyczące kar łącznych wymierzonych wszystkim oskarżonym;

2) zawarte w pkt. I, III, V i VII części dyspozytywnej wyroku orzeczenia o wymierzonych wszystkim oskarżonym karach za ciągi przestępstw obejmujące czyny II – XXV,

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) uniewinnia wszystkich oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów VI, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV i XXV,

2) co do czynu XV ustala, że oskarżeni dokonali kradzieży rowerów w ilości około 40 sztuk o wartości około 36.000 euro, co odpowiada kwocie 152.280 zł,

3) czyny XVI i XVII uznaje za jedno przestępstwo popełnione w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i z art. 65 § 1 kk,

4) uznając czyny II, III, IV, V, VII, XIV, XV (z powyższą zmianą ustaleń) oraz czyn opisany powyżej w podpunkcie 3 za popełnione przez wszystkich oskarżonych – z pominięciem czynu III co do A. C. – w warunkach ciągu przestępstw,

a za tak opisane ciągi przestępstw na podstawie art. 279 § 1 kk w zb. z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1 i 2 kk wymierza oskarżonym kary:

- S. B. 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda,
- P. J. 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda,
- A. F. 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 60 (sześćdziesiąt) złotych każda,
- A. C. 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 30 (trzydzieści) złotych każda,

5) na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonym kary łączne pozbawienia wolności:

- S. B. 2 (dwóch) lat,
- P. J. 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy,
- A. F. 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy,
- A. C. 1 (jednego) roku i 7 (siedmiu) miesięcy,

III. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. F. w postępowaniu odwoławczym,

V. wymierza oskarżonym za obie instancje opłaty w wysokości:

- S. B. 4.300 (cztery tysiące trzysta) złotych,
- P. J. 4.400 (cztery tysiące czterysta) złotych,
- A. F. 2.800 (dwa tysiące osiemset) złotych,
- A. C. 1.500 (tysiąc pięćset) złotych,

natomiast zwalnia ich od wydatków za postępowanie odwoławcze.

SSO Maciej Strączyński SSA Stanisław Kucharczyk SSA Andrzej Wiśniewski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 179/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	4		

Podać liczbę załączników:			
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 9 marca 2020 r. sygn.. II K 151/19.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# obrońcy czterech oskarżonych			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
0.11.4. Wnioski					
#	zmiana				
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		S. B.	Ustalenie faktu obecnego leczenia oskarżonego.	Zaświadczenia lekarskie	(...), (...)
0.12.1.2. Fakty uznane					

za nieudowodnione			
Nie było.			
0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	Zaświadczenia lekarskie	Art. 424 § 1 pkt 1 kpk nie przewiduje wskazywania powodów uznania dowodu.	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	a) obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk polegająca na	# niezasadny	

	<p>bezpodstawnej odmowie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom A. C. w części, w której nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, podczas gdy przeprowadzone dowody wykluczają udział oskarżonego w niektórych z nich tj. usiłowaniach kradzieży,</p> <p>b) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym przyjęciu, że A. C. ponosi winę również za usiłowanie kradzieży, które jednak nie doszły do skutku, w sytuacji, gdy oskarżony nie wiedział, że takie „puste” włamania w ogóle miały miejsce.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Powyższe dwa zarzuty, postawione przez obrońcę A. C., są w rzeczywistości jednym zarzutem, zapisanym dwukrotnie tylko dla zwiększenia ich ilości. Jeśli bowiem Sąd Okręgowy dopuściłby się wskazanej obrazy przepisów postępowania, to błąd w ustaleniach faktycznych byłby jej nieuchronnym skutkiem, a jeśli błąd taki by nastąpił, to tylko na skutek niewłaściwej oceny dowodów, czyli uchybienia art. 7 kpk.

W przypadku A. C. trudno mówić o odmowie dania wiary jego wyjaśnieniom, gdyż były one bardzo skromne, a co do zdecydowanej większości czynów A. C. ograniczył się do deklaracji, że nie przyznaje się do winy i w

ogóle nie składał wyjaśnień jako takich. Należy zaś zwrócić uwagę, że oświadczenie o przyznaniu się lub nieprzyznaniu do zarzucanego czynu stanowi odrębne oświadczenie, a nie element wyjaśnień (art. 386 § 1 kpk). Nie było więc czemu dać wiarę lub odmówić wiary. Natomiast wyjaśnienia oskarżonego, których dotyczy niniejszy zarzut, nie są wyjaśnieniami co do faktów, ale stanowiskiem oskarżonego w zakresie stawianych mu zarzutów udziału w usiłowaniach kradzieży.

A. C., co jest oczywiste dla Sądu Apelacyjnego, wiedział, że mają miejsce usiłowania kradzieży, a to dlatego, że do Niemiec pojechał po to, aby wozić samochodem dostawczym kradzione

rzeczy, a na parkingach zatrzymywał się po to, aby jego wspólnicy owe kradzione rzeczy załadowali do samochodu. Nie musiał wiedzieć, do którego konkretnie samochodu włamują się wspólnicy, bo ta wiedza do odegrania jego roli nie była mu potrzebna. O udanej kradzieży dowiadywał się wtedy, gdy wspólnicy do jego samochodu zgodnie z ustalonym planem ładowali kradziony towar, natomiast jeśli kradzież się nie udała, to nie tracili czasu na meldowanie mu na parkingu, w którym samochodzie przecięli plandekę i czemu z niego nic nie zabrali. Nie zmienia to jednak świadomości A. C. co do tego, w czym uczestniczy. Zresztą przed przecięciem plandeki żaden z członków grupy nie miał

pewności, do
jakiego
samochodu
nastąpi
włamanie – to
zależało od tego,
jaki samochód
zastaną na
parkingu i czy
będzie w nim
coś, co się
do kradzieży
nadaje.

Usiłowanie
zachodzi wtedy,
gdy sprawca
wykonuje
wszystkie
działania w celu
dokonania
czynu, a do
dokonania nie
dochodzi z
przyczyn
niezależnych od
sprawcy. Jednak
usiłowania
kradzieży z
włamaniem
dokonują
wszyscy
sprawcy: nie
tylko ci, którzy
pokonują
fizyczne
zabezpieczenie
przed kradzieżą,
ale i ci, którzy
mieli wynosić
kradzione rzeczy
lub zabierać je
samochodem z
miejsca
kradzieży, a
także
ewentualnie stali
na czatach.
Stanowisko
oskarżonego (i

skarżącego obrońcy) zmierzało zaś do uznania, że gdyby dokonano kradzieży, wszyscy braliby w niej udział, ale skoro kradzież się nie udała, to usiłowania dokonywał tylko ten, który przecinał plandekę samochodu, a pozostali sprawcami usiłowania nie są. Tak nie jest. Współsprawcy, którzy przybyli na miejsce kradzieży i byli przygotowani do wykonania swoich zadań, nie są zwolnieni z odpowiedzialności za usiłowanie kradzieży z tego tylko powodu, że z przyczyn od nich niezależnych nie doszło do tego etapu stadialnego kradzieży, na którym mieli oni wykonać swoje przestępcze zadania.

Zresztą tłumaczenie, że A. C. nie wiedział o usiłowaniach kradzieży,

prowadzi do absurdalnego wniosku, że choć ogólnie wiedział, iż jedzie dokonywać kradzieży (bo tylko po to wyjechał z Polski) i wiedział, że w tym właśnie celu zatrzymuje się na parkingu, na którym stoją samochody ciężarowe (bo tylko po to się tam zatrzymywał), to o kradzieży jednak „nie wiedział” z tego tylko powodu, że nie informowano go z góry, do którego samochodu pójda jego wspólnicy.

A. C. od swojej roli nigdy nie odstąpił i wywodzenie, że w usiłowaniach kradzieży „nie brał udziału” jest sprzeczne z jego zamiarami, z jakimi przyjeżdżał na parkingi, a tym samym z jednoznacznymi ustaleniami faktycznymi.

Wniosek		
O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. C. od zarzuconych mu czynów IX, XII do XIV, XVII, XIX, XX do XXIV.	# częściowo zasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Oskarżony został uniewinniony od większości czynów wskazanych w tym wniosku (za wyjątkiem czynu XIV i XVII), ale z przyczyn innych niż treść niniejszego zarzutu, wskazanych w części dotyczących zmiany wyroku oraz omawiającej zarzuty opisane w punkcie 4.</p> <p>Co do czynu XIV sprawstwo oskarżonego zostało wykazane, była to nieudana</p>		

kradzież z samochodu, w którym były klocki (...). O czynie tym oraz okolicznościach jego dokonania opowiadali S. B. (k. 8641) i P. C. (k. 8647, 8726). Tego samego dnia oskarżeni dokonali zresztą, w tym samym składzie, ale na innym parkingu, udanej kradzieży rowerów z zarzutu XV i udziału A. C. w tym czynie obrońca nie kwestionuje.

Sąd Okręgowy dysponował też dowodami udziału A. C. w zdarzeniu, w trakcie którego dokonano usiłowania kradzieży z pkt. XVII i kradzieży z pkt. XVI – miały one miejsce na parkingu w K. w nocy z 10/11 maja 2017 r. Tu z kolei obrońca nie kwestionuje udziału A. C. w kradzieży z pkt. XVI (jest to kradzież odzieży (...), omówiona także niżej), a więc nie podważa udziału

oskarżonego w tym zdarzeniu. Żąda jedynie ekskulpacji oskarżonego z usiłowania kradzieży z pkt. XVII z tego powodu, że kradzież ta się nie udała, zatem do samochodu kierowanego przez A. C. nie przyniesiono łupów. Jak to stwierdzono w omówieniu zarzutu, argumentacja ta nie może się ostać. Łupów nie przyniesiono i dlatego oskarżony odpowiada za usiłowanie, a nie za dokonanie kradzieży.

Lp.	Zarzut		
2	Obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk i 5 § 2 kpk polegająca na dokonaniu dowolnej, nie zaś swobodnej oceny materiału dowodowego, która doprowadziła do błędnego ustalenia przez	# zasadny	

	<p>Sąd wartości oraz liczby opisanych w zarzucie XV rowerów z naczepty siodłowej (...) (apelacja obrońcy A. C.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Okręgowy podszedł do zarzutu XV, podobnie jak do pozostałych, zupełnie bezkrytycznie. Tymczasem co do owego czynu istnieje kilka dowodów wskazujących, że oskarżeni nie dokonali kradzieży aż 117 rowerów. S. B. (k. 3836-3840), P. C. (k. 7781-7785) i A. F. (k. 9159-9161) podali, że w kradzieży rowerów uczestniczyli, ale ukradli ich mniej, bo około 40. Również D. W. (k. 2672-2681, 2965-2972, 3659-3663)</p>			

wyjaśnił, a następnie zeznał, że rowerów było mniej: część z nich znaleziono zresztą w jego magazynie, a on sam podał, że sprzedawał je w ilościach 4 – 8 sztuk i niewiele razy, jak to określił, więcej niż dwa razy. Jeśli dodać do tego pojemność samochodu, którego używali oskarżeni podczas kradzieży, to oczywiste się staje, że dowody powyższe są całkowicie spójne, gdyż oskarżeni nie mieli samochodu, do którego zdołaliby zmieścić 117 rowerów, a pojemność używanego przez nich samochodu dostawczego odpowiada mniejszej ich ilości. Należało więc przyjąć, że istotnie ukradli około 40 rowerów, a jeśli pozostałe też skradziono, dokonać tego mógł kto inny.

Wniosek		
O zmianę opisu zarzucanego w punkcie XV czynu i przyjęcie, że łączna liczba skradzionych rowerów wynosiła nie więcej niż 40, a szkoda nie więcej 20.000 euro.	# zasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zarzut był zasadny całkowicie, a więc i wniosek na nim oparty musiał zostać uwzględniony – jeśli chodzi o ilość rowerów, bo co do ich wartości. Sąd Apelacyjny przeliczył ją proporcjonalnie do ustalonej liczby skradzionych rowerów i określił na około 36.000 euro, uwzględniając tu łączną wartość 117 rowerów i fakt, że ustalono		

kradzież około 40 z nich.			
Lp.	Zarzut		
3	<p>a) obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym dowodu z wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadków i przyjęcie, że A. C. działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w myśl art. 258 §1 kk,</p> <p>b) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że A. C. obejmował swoją świadomością istnienie rzekomej grupy zorganizowanej, a nadto, że zdecydował się w</p>	# niezasadny	

	niej uczestniczyć i wykonywać polecenia.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Powyższe dwa zarzuty, postawione przez obrońcę A. C., są w rzeczywistości jednym zarzutem, z przyczyn identycznych jak w przypadku zarzutu opisanego w pkt. 1 (a i b).</p> <p>Przeprowadzone dowody wskazują, że wszyscy oskarżeni tworzyli zorganizowaną grupę przestępczą. Grupa ta miała szefa – był nim S. B., który organizował wyjazdy (zwoływał na nie wspólników), a po dokonanych kradzieżach zajmował się sprzedawaniem skradzionych rzeczy, on też</p>			

wyplacał
pozostałym
sprawcom ich
udziały w
kupach. W grupie
był stały podział
ról, były osoby
wyznaczone do
przecinania
plandek w
okradanych
samochodach,
do noszenia
kradzionych
rzeczy i
ładowania ich
do samochodu i
był też kierowca
samochodu,
którym wożono
kradzione
rzeczy,
mianowicie A.
C..

Dokonanie całej
serii czynów
w taki sam
sposób (nie
tylko tych, które
są przedmiotem
niniejszego
postępowania,
bo niektóre
kradzieże zostały
objęte
postępowaniami
prowadzonymi
w Niemczech)
musi prowadzić
do wniosku,
że oskarżeni
stanowili
zorganizowaną
grupę
przestępczą,
która miała stały
skład, był w
niej szef i
stały podział ról

między
członków, a
jeżdżąc do
Niemiec,
wszyscy
wiedzieli, po co
tam jeżdżą i jaką
rolę mają do
odgrywania po
każdym
zatrzymaniu się
ich samochodów
na parkingu,
na którym stoją
pojazdy
ciężarowe.
Oskarżony miał
więc pełną
świadomość, że
jeździ regularnie
do Niemiec z
tymi samymi
wspólnikami po
to, aby
dokonywać
kradzieży i że
ma w grupie,
podobnie jak
inni jej
członkowie,
wyznaczoną
stałą rolę i
zadanie
związane z tą
rolą wykonywał.
Udział w
zorganizowanej
grupie
przestępczej nie
wymaga
pisemnej
umowy jej
członków czy
też uroczystej
przysięgi przy
wstępowaniu do
grupy. Jeżeli
członek grupy
regularnie
wykonuje

<p>powierzone mu zadania o charakterze przestępczym, wspólnie z tymi samymi osobami, w ten sam sposób i na polecenie tego samego szefa, to nie ma wątpliwości, że do zorganizowanej grupy przestępczej należy, ze wszystkimi tego skutkami przewidzianymi w art. 258 § 1 kk i art. 65 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. C. od zarzucanego mu czynu I.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niewątpliwie prawidłowego ustalenia Sądu Okręgowego, że zorganizowana grupa</p>		

<p>przestępca istniała, a A. C. był jej członkiem, uwzględnienie wniosku nie było możliwe.</p>			
Lp.	Zarzut		
4	<p>a) Obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonych: S. B., A. F., P. J. polegającej na pominięciu działających na korzyść A. C. wyjaśnień, w których wskazują oni, że nie kojarzą oskarżonego z niektórymi wyjazdów, a tym samym błędnym przyjęciu przez Sąd, że oskarżony dopuścił się wszystkich zarzucanych</p>	# częściowo zasadny	

jemu czynów,
również tych, do
których
popelnienia się
nie przyznał
(zarzut apelacji
obrońcy A. C.).

b) Obraza
przepisów
postępowania
mającą
zasadniczy
wpływ na treść
orzeczenia, tj.
art. 7 kpk
oraz 410 kpk
polegająca na
dokonaniu przez
sąd I instancji
dowolnej,
sprzecznej z
zasadami logiki
oraz
doświadczeniem
życiowym oceny
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
skutkującej
uznaniem winy
oskarżonego w
zakresie jego
sprawstwa
wszystkich
zarzuconych
czynów, w
sytuacji gdy
istnieją w tym
zakresie
fundamentalne,
niedające
usunąć się
wątpliwości
wynikające z
wyjaśnień
oskarżonego (A.)
F. oraz
współoskarżonych

	<p>złożonych na etapie sądowym przedmiotowego postępowania, które przeczą ustaleniom faktycznym dokonany przez sąd I instancji w tym zakresie (zarzut apelacji obrońcy A. F.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jest daleka od tego, czego należy oczekiwać od Sądu I instancji. W dodatku nie da się stwierdzić, na jakich dowodach Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenia co do winy i sprawstwa oskarżonych w przypadku większości przypisanych im czynów. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku rażąco narusza bowiem</p>			

normy zawarte w art. 424 § 1 kpk.

Obowiązkiem Sądu I instancji jest wskazać co do każdego z przypisanych oskarżonym czynów (a więc każdego z ustalonych faktów), na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Ma więc wskazywać co do każdego faktu te i tylko te dowody, które dotyczą opisywanego czynu. Od tego obowiązku Sąd Okręgowy całkowicie się uchylił, albowiem przy opisie każdej z przypisanych przez siebie oskarżonym kradzieży, jako dowody ich sprawstwa wskazywał wszystkie wyjaśnienia S. B. i wszystkie lub prawie wszystkie wyjaśnienia/ zeznania P. C., dziesiątki protokołów, podobnie traktując zeznania D. W., a niekiedy – choć w mniejszym zakresie –

wyjaśnienia
pozostałych
oskarżonych.

Dowiódł tym
samym
umiejętności
posługiwania się
komputerową
opcją „kopiuj –
wklej”,
natomiast
Sądowi
Apelacyjnemu w
zasadzie
uniemożliwił
normalną
kontrolę
odwoławczą
wyroku,
zmuszając go
do orzekania o
winie niejako od
nowa.

Karty akt
wskazane co do
każdego czynu
nie mają w
przeważającej
większości nic
wspólnego z
tymi dowodami,
które tego czynu
dotyczą.

Wklejanie przy
opisie każdego
czynu jako
„dowodu”
wszystkich
wyjaśnień
oskarżonego,
mówiącego o
licznych
zdarzeniach w
wielu
przesłuchaniach,
jest ewidentną
obrazą art. 424
§ 1 kpk, gdyż
Sąd Okręgowy

powinien był wskazać co do każdego ze zdarzeń tylko te wyjaśnienia oskarżonego, które zdarzenia dotyczyły, a nie te, w których na temat przedmiotowego zdarzenia oskarżony w ogóle nie wyjaśniał. Tymczasem zdecydowania większość tak „kopiowanych i wklejanych” dowodów dotyczy innych czynów (wszystkich opisywanych w wyjaśnieniach), a nie tego właśnie, przy którym je przywołano. Zresztą wiele z owych „wskazanych wyjaśnień” to w ogóle nie są wyjaśnienia oskarżonych (np. k. 3555-3561 „wklejone” wielokrotnie jako wyjaśnienia S. B. nie są wyjaśnieniami oskarżonego). Identycznie traktował Sąd Okręgowy materiały przekazane

przez stronę
niemiecką,
powołując przy
każdym czynie
jako dowód
całość tych
materiałów
(setki kart), a nie
te z nich, które
przedmiotowego
czynu dotyczyły.

Taki sposób
przywoływania
dowodów budzi
zasadnicze
wątpliwości co
do tego, czy
Sąd Okręgowy
dowody te
rzetelnie
przeanalizował.
Przy każdym
skazaniu
powołuje się
bowiem na
dowody w
zdecydowanej
większości z
czynem nie
związane,
niekiedy błędnie
wskazane,
czyniąc to
hurtowo i
przypadkowo,
natomiast ani
razu w
uzasadnieniu nie
wskazał ich w
sposób
konkretniejszy,
odwołując się
do właściwego
przesłuchania i
właściwych
materiałów
śledztwa.
Tymczasem
przedmiotem

niniejszej
sprawy jest 25
zarzutów i nie
jest tak, że
każdego z nich
dotyczy cały
materiał
dowodowy w
sprawie.

Podsumowanie
oceny dowodów
dokonanej przez
Sąd Okręgowy
prowadzi do
wniosku, że nie
tyle dał on
wiarę zebranych
dowodom, co
dał wiarę
prokuratorowi,
albowiem
ustalenia Sądu
Okręgowego nie
są dokonane
w oparciu o
konkretne
dowody co do
każdego czynu,
za to w 100
% pokrywają
się z zarzutami
prokuratora, bez
najmniejszej
poprawki. A
przecież to sąd
ma obowiązek
oceniać dowody,
czyniąc to
samodzielnie i
odpowiednio
wnikliwie.

Już gromadzenie
dowodów na
etapie
postępowania
przygotowawczego
w niniejszej
sprawie budzi
wiele zastrzeżeń.

Na początku śledztwa prokurator i policja przesłuchiwali podejrzanych i pozyskiwali od nich informacje na temat dokonanych kradzieży, uzyskując np. dużo danych o pierwszych opisywanych czynach, natomiast w miarę powiększania przedmiotowego zakresu sprawy generalnie tego zaniechali. Chociaż S. B. i P. C. (jako podejrzani) wyrażali wolę nie tylko przyznania się do wszystkich popełnionych czynów, ale także ujawnienia działalności przestępczej grupy i liczyli w zamian za to na łagodne potraktowanie, to policja i prokurator z tego nie skorzystali. Widać było, że całkowicie satysfakcjonowały przesłuchujących wypowiedziane do protokołu słowa „przyznaję się”, gdyż po

uzyskaniu takich deklaracji przesłuchujący nie dążyli już do uzyskania od podejrzanych bliższych wyjaśnień, które pozwoliłyby na sprawdzenie, do jakich to czynów się oni przyznają i czy aby na pewno mają na myśli to te same kradzieże, o których dane przysłała niemiecka policja. Tymczasem zadaniem organów ścigania nie jest uzyskanie przyznania się podejrzanego do popełnienia wszystkich czynów, o jakie postawi się mu zarzuty, ale ustalenie, czy podejrzany rzeczywiście jest sprawcą każdego konkretnego czynu.

Zresztą prokurator nie przygotował nawet należycie akt, bo po wyłączeniu z nich materiałów nienależących do sprawy uchylił się od ich uporządkowania.

Kopiując akta, stworzył kilkanaście osobliwych „tomów” akt zawierających same okładki i spisy kart (wylączył wszystkie, pozostawiając sam bezprzedmiotowy spis!), tylko po to, aby uchylić się od ich przenieumerowania i marnować papier. Sąd zaś należytego stanu akt sprawy od prokuratora nie wyegzekwował.

Na etapie postępowania sądowego uzyskanie od S. B. i P. C. (jako świadka) bliższych informacji nie było już łatwe, zarówno z tego powodu, że ich wolą było wtedy uzyskanie dla siebie jak najkorzystniejszego orzeczenia (a ewidentnie uważali, że aby je uzyskać, muszą przede wszystkim się przyznawać), jak również z uwagi na upływ czasu w powiązaniu z dużą ilością

czynów.
Niedociągnięcia
postępowania
przygotowawczego,
nad którymi
Sąd Okręgowy
przeszedł do
porządku, stały
się nieusuwalne.

Zarzuty obu
apelacji (w
przypadku
obrońcy A. F. był
to jedyny zarzut,
w przypadku
obrońcy A. C.
jeden z wielu)
generalnie są
więc zasadne,
ale ponieważ
obrońcy złożyli
wniosek o
uniewinnienie
oskarżonych od
popelnienia
konkretnie
wskazanych
czynów,
dokładniejsza
analiza znajduje
się poniżej.
Obejmuje ona
wiele czynów, a
przy tym tak
się złożyło, że
obrońcy A. C. i
A. F., stawiając
analogiczny
zarzut, wnosili
o uniewinnienie
swoich
mandantów od
zupełnie różnych
czynów –
wskazali łącznie
17 z 24 zarzutów
kradzieży, ale
ani jeden czyn
nie został przy

<p>tych zarzutach wskazany przez obydwo skarżących obrońców.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>a) O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. C. od zarzuconych mu czynów II, IV, IX, XII - XIV, XVII, XIX, XX do XXIV,</p> <p>b) O zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego A. F. od zarzuconych mu czynów III, V, VI, VII, VIII, XVIII i XXV.</p>	<p># częściowo zasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Czyn II, charakterystyczny i rozpoznawalny dla oskarżonych z uwagi na dokonanie kradzieży szczególnego towaru – gitar</p>		

marki (...),
opisany został
przez P. C.
(k. 4984-4990),
który ujawnił
wtedy
współsprawców
(w tym A.
F. i A. C.),
a wyjaśnienia
te kilkakrotnie
potem
oskarżony/
świadek ten
potwierdził (k.
6183-6187,
6191-6195,
7781-7785).
Również S. B.,
który
początkowo co
do owych rzeczy
przyznawał się
tylko do
paserstwa,
ostatecznie
przyznał swoje
sprawstwo i
ujawnił
okoliczności
czynu (k.
3682-3686).
Wniosek o
uniewinnienie A.
C. od
popelnienia tego
czynu nie jest
więc zasadny.

Czyn III, czyli
kradzież
kosiarek marki
(...) dokonana na
terenie Polski,
jest jednym z
tych, o których
więcej mówił
oskarżony S.
B.. Wskazał,
że czynu tego

dokonał, a
mówiąc o
współsprawcach,
ujawniał udział
w czynie P. J.,
P. C. i A. F.
(k. 3674-3679).
Biorąc pod
uwagę, że
wiadomo też,
iż skradzione
kosiarki zostały
następnie
sprzedane przez
S. B. D. W., co
został wykazane
odpowiednimi
dowodami,
należy uznać,
że sprawstwo
oskarżonych co
do tego czynu, w
tym sprawstwo
A. F., wykazane
zostało. A. F. nie
przyznawał się
do popełnienia
tego czynu (nie
był to jedyny
czyn, co do
którego przyjął
taką postawę),
bliźszych
wyjaśnień w
tym zakresie nie
składał, ale w
tym przypadku
dowody jego
winy zostały
zebrane,
podobnie jak
pozostałych
oskarżonych i
wniosek o
uniewinnienie
oskarżonego w
tym zakresie
nie znajduje

podstaw
faktycznych.

Czyn IV to również dość dokładnie opisana kradzież artykułów chemicznych dokonana w nocy z 22/23 kwietnia 2017 r. w J.. Opisali ją w wyjaśnieniach S. B. (k. 3562-3566, 3682-3686, 4720-4723) i P. C. (k. 6183-6187, 7781-7785, 9264-9267), zakup kradzionych rzeczy opisał D. W. (k. 924-931, 2965-2972, 9269-9270), a nawet A. F. początkowo tej kradzieży nie zaprzeczał, choć potem linię zmienił (k. 9159-9161). Te dowody pozwalają na ustalenie udziału A. C. (to jego obrońca sprawstwo kwestionuje) w powyższym czynie.

Podobnie jest jeśli chodzi o czyn V, kradzież odzieży marki (...) dokonaną w L.. W tym

przypadku o
czynnie
opowiadali S. B.
(k. 3836-3840)
i P. C. (k.
4984-4990),
wskazując także
na udział w
przedmiotowej
kradzieży
pozostałych
oskarżonych, w
tym A. F.. Zatem
zaprzeczenie A.
F. nie jest
wystarczające do
wzbudzenia
wątpliwości co
do dowodów w
przypadku tej
kradzieży.

Odmienne
wygląda sytuacja
co do czynu VI.
Jest to kradzież
odzieży marki
(...) dokonana w
nocy z 9/10
maja 2017 r.
na parkingu M.
N.. Zauważyć
należy, że
następnej nocy,
na parkingu w
K. oskarżeni
okradli ten sam
samochód. Z
wyjaśnień S. B.
(k. 4924-4927) i
zeznań/
wyjaśnień P. C.
(k. 4984-4990,
6183-6187)
wynika, że
oskarżeni
istotnie ten
samochód
okradli, ale tylko
raz i z opisu

czynu wynika, że była to druga kradzież, opisana w zarzucie XVI. Oskarżeni mówili bowiem, że wyglądało na to, iż samochód ten przed nimi już wcześniej ktoś okradł. Sąd Okręgowy w ogóle nie ocenił tej kwestii, nie zastanawiając się nad oczywistym faktem, jak skrajnie mało prawdopodobne jest, aby oskarżeni w odstępie 24 godzin, na dwóch różnych parkingach w dwóch miejscach Niemiec, trafiali przypadkowo na ten sam samochód ciężarowy, w wyniku czego dwa razy go okradli. Nie ocenił też w ogóle faktu, że z wyjaśnień oskarżonych wynika jasno, iż potwierdzają dokonanie tylko jednej, a nie dwóch kradzieży odzieży (...), a skoro przyznawali się do wielu czynów,

to raczej
zapamiętałiby
fakt, że dwa razy
przypadkowo
trafili na ten
sam samochód
– wiele to
nie zmieniało w
ich sytuacji w
sprawie.

Sąd Okręgowy
powołał się także
na pewne
dowody wbrew
ich treści. Nie
jest prawdą,
że w miejscu
kradzieży z
zarzutu VI o
godzinie 02.43
logował się
numer (...),
którym
posługiwał się
wówczas P. J..
Policja
niemiecka z L.
podała bowiem
pięć numerów
polskich
telefonów
związanych z
tą kradzieżą,
logujących się
we wskazanym
miejscu i są
to inne numery
(k. 6934, 6957).
Natomiast
wskazany numer
P. J. logował
się w miejscu
innego
zdarzenia,
usiłowania
kradzieży w
P., gdzie tylko
przecięto
plandekę

samochodu i nie
nie ukradziono,
ale czyn ten
nie jest objęty
niniejszą sprawą
(k. 7157-7158).

Sąd Okręgowy
wbrew
dowodom ustalił
także, że na
miejscu
zdarzenia XVI
(czyli drugiej
kradzieży
odzieży (...) w K.) zostały
znalezione te
same odciski
obuwia co
ujawnione
wcześniej w
M. N.. Nie
jest to prawdą,
gdyż w K.
ujawniono takie
same odciski, jak
zabezpieczone
na miejscu
kradzieży w L.,
gdzie dokonano
czynu V, a
nie takie, jak
w M. N.,
gdzie dokonano
czynu VI (k.
3834, 6796,
6944, 6965).
Na parkingu w
M. N. nie
było w ogóle
zabezpieczonych
śladów butów.
Nie ma więc
dowodu, że
kradzieży z
zarzutu XVI,
którą oskarżeni
w wyjaśnieniach
opisywali,

dokonały te same osoby, co kradzieży z zarzutu VI, jest natomiast dowód, że w K. była ta sama osoba, co w L..

Finalnie trzeba więc stwierdzić, że prokurator nie przedstawił Sądowi Okręgowemu dowodów na okoliczność, iż czynu VI dokonali właśnie oskarżeni. (...) przekazane z Niemiec pozwalają tylko stwierdzić, że kradzież ta miała miejsce. a Sąd, wydając wyrok skazujący, zamiast na dowodach stwierdzających winę oskarżonych, oparł się na twierdzeniu prokuratora zawartym w akcie oskarżenia. Należało więc wyrok zmienić i nie tylko A. F., ale wszystkich oskarżonych uniewinnić od popełnienia czynu VI.

Czyn VII jest jednym z tych,

co do których dowody winy oskarżonych uzyskano. Była to kradzież dokonana w W., gdy skradziono wyroby chemiczne marki (...). O dokonaniu przez wszystkich oskarżonych tego czynu mówili zarówno S. B. (k. 3836-3840), jak i P. C. (k. 4984-4990, 6183-6187, 6191-6195). W tej sytuacji zaprzeczenie A. F. (o jego uniewinnienie wnosił obrońca) nie jest wystarczającym dowodem podważającym ich wyjaśnienia, a sprawstwo oskarżonych należy uznać za ustalone.

Orzekanie na temat zarzutu VIII, którego dotyczy wnioski obrońcy A. F., oraz czynów IX, XII i XIII zaskarżonych przez obrońcę A. C. musi być przeprowadzone łącznie, gdyż czyny VIII – XIII dotyczą jednego

zajścia (co do czynów X i XI nie złożono wniosków reformatoryjnych związanych z omawianym zarzutem).
Chodzi tu o czyny dokonane za jednym razem, w nocy z 9 na 10 maja 2017 r. na parkingu w miejscowości G..
Zarzut VIII to kradzież sześciu akumulatorów, które, jak to napisał Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, oskarżeni mieli wywieźć do Polski i tu sprzedać. Otóż w żadnych wyjaśnieniach żadnego oskarżonego nie ma mowy o tym, aby kiedykolwiek oskarżeni ukradli akumulatory i zawieźli je do Polski. Trzeba zauważyć, że z uwagi na cechy fizyczne takich przedmiotów (bardzo duży ciężar, utrudniający przenoszenie) nie sposób

przyjąć, że tak charakterystycznej kradzieży by nie pamiętali. P. C. zapytany wprost oświadczył, że nie przypomina sobie, by kiedykolwiek ukradli jakiegokolwiek akumulatory (k. 9264-9267). Nie nabył też takich rzeczy D. W.. Zatem ustalenie, że oskarżeni akumulatory ukradli, przywieźli do Polski i sprzedali, jest całkowicie pozbawione podstaw dowodowych.

Na jakich dowodach Sąd Okręgowy się oparł, nie wiadomo, gdyż podobnie jak w przypadku wielu innych czynów, powoływał się tu na „całe” wyjaśnienia S. B. i P. C., a także na wyjaśnienia P. J. z rozprawy, który o przedmiotowej kradzieży nie mówił nic. Skoro żaden z oskarżonych nie mówił nic o kradzieży akumulatorów,

to siłą rzeczy
żaden z nich
nie wspomniał
też o tym, aby
w tym miejscu,
gdzie dokonano
kradzieży
akumulatorów,
w ogóle byli i
przecięli
jakikolwiek
plandeki.

Tymczasem
czyny IX, XII i
XIII (zaskarżone
co do A. C.)
to usiłowania,
które zakończyły
się na przecięciu
plandek i
stwierdzeniu, że
z wnętrza tych
samochodów
oskarżeni nie
mają co zabrać.
O ile nie ma
wątpliwości, że
czyny te miały
miejsce (wynika
to z materiałów
przedstawionych
przez stronę
niemiecką), o
tyle z niczego
nie da się
wyprowadzić
wniosku, że
czynów tych
dokonali
oskarżeni.

Żaden z nich
nigdy niczego
na ten temat
nie powiedział,
a dowodów, że
to oni, a nie
kto inny dokonał
kradzieży –
brak.

Nie ma więc dowodów na dokonanie przez oskarżonych czynów VIII, IX, XII i XIII i są to kolejne czyny, co do których Sąd Okręgowy orzekał w oparciu wyłącznie o twierdzenia prokuratora. Sąd Apelacyjny uniewinnił więc wszystkich oskarżonych od powyższych czynów wobec braku jakichkolwiek dowodów ich winy. Odnośnie czynów X i XI sytuacja jest podobna, ale ponieważ wnioski reformatoryjne tych czynów nie dotyczyły, omówić je trzeba w innym miejscu.

Czyn XIV (co do którego wniosek o uniewinnienie złożył obrońca A. C.) należy do tych, co do których sprawstwo oskarżonych zostało wykazane. Była to nieudana kradzież z

samochodu, w którym były klocki (...) i o czynie tym oraz okolicznościach jego dokonania opowiadali S. B. (k. 8641) i P. C. (k. 8647, 8726). Tego samego dnia dokonali oskarżeni, w tym samym składzie, ale na innym parkingu, udanej kradzieży rowerów z zarzutu XV, tymczasem udziału A. C. w tym czynie obrońca już nie kwestionuje.

W przypadku udziału A. C. w zdarzeniu, w trakcie którego dokonano usiłowania kradzieży z pkt. XVII (a także kradzieży z pkt. XVI – miały one miejsce na parkingu w K. w nocy z 10/11 maja 2017 r.) to wniosek ten jest po części powtórzeniem omówionej już kwestii z zarzutu 1, w którym obrońca wywodził, że jeżeli kradzieży tylko usiłowano dokonać, to A. C. powinien zostać

uniewinniony.

W przypadku zdarzenia z K. Sąd Okręgowy dysponował dowodami udziału wszystkich oskarżonych w zdarzeniu, a zostały one już wskazane przy omawianiu przyczyn uniewinnienia oskarżonych od czynu VI, kiedy to stwierdzono, że czynu XVI oskarżeni dokonali, ale czynu VI nie. obrońca A. C. nie kwestionuje jego udziału w kradzieży odzieży (...) w K., natomiast żąda ekskulpacji oskarżonego z dokonanego w tym samym miejscu i tym samym czasie usiłowania kradzieży, z tego powodu, że kradzież się nie udała, zatem do samochodu kierowanego przez A. C. nie przyniesiono łupów. Ta kwestia jest już omówiona odnośnie zarzutu 1.

Czyny XVIII-XXV wchodzić w zakres zdarzenia z nocy z 11/12 maja 2017 r. zaistniałego w T., na parkingu (...). Oskarżonym zarzucono popełnienie tam ośmiu czynów: kradzieży wina i ajerkoniaku (czyn XVIII), sześciu usiłowań kradzieży, zakończonych po przecięciu plandek i stwierdzeniu, że w samochodach nie ma rzeczy przydatnych do kradzieży (czyny XIX – XXIV) oraz kradzieży chipsów ziemniaczanych (czyn XXV). Obrońca A. F. domaga się uniewinnienia oskarżonego od czynów XVIII i XXV (dwóch kradzieży dokonanych), a obrońca A. C. uniewinnienia tego oskarżonego od czynów XIX – XXIV (sześciu usiłowań kradzieży).

Sąd Apelacyjny stwierdził, że w żadnych wyjaśnieniach żadnego oskarżonego nie pada ani słowo o kradzieży, w trakcie której zabraliby alkohol. A. F. nic o tych czynach też nie mówił, używał tylko niepewnego zwrotu „myślę, że ich dokonaliśmy”, ale nie opisał nigdy tego zdarzenia. Nie widać zresztą, by którykolwiek z oskarżonych został w toku śledztwa, a tym bardziej postępowania sądowego o kradzież alkoholu w ogóle zapytany. Przecięcie plandeki (nieudana kradzież) jest zaś czynem na tyle mało identyfikowalnym, że nie sposób ustalić, iż jakakolwiek relacja o przecięciu plandeki może odnosić się do zdarzenia z T., gdzie dokonano przecięcia aż

ośmiu plandek (chyba, że kradzieży dokonywały różne grupy złodziei w różnym czasie). Nie ma w wypowiedziach oskarżonych jakiegokolwiek opisu zdarzenia, które można byłoby kojarzyć z przecięciem kolejno ośmiu plandek i zabranie alkoholu z jednego samochodu, a chipsów z drugiego. Należy więc stwierdzić, że Sąd Okręgowy nie dysponował dowodem, który potwierdzałby, że oskarżeni dokonali jakiegokolwiek kradzieży alkoholu (czyn XVIII), a także, że to oni dokonali sześciu tych konkretnie przecięć plandek (usiłowań kradzieży XIX – XXIV), które miały miejsce na parkingu w T.. W sprawie istnieją tylko przekazane przez stronę niemiecką dowody, że takie

zdarzenia miały miejsce.

Natomiast czyn XXV, kradzież chipsów ziemniaczanych, miał istotnie miejsce, ale opis tego zdarzenia, podany w potwierdzonych na rozprawie wyjaśnieniach P. C. (k. 7781-7785) nie przystaje do kradzieży w T. P. C. mianowicie opowiadał, że podczas jednej z kradzieży współoskarżonemu, który przecinał plandekę, „wybuchły” w twarz przewożone chipsy, ale podał też, że chipsy te zostały przez nich następnie zabrane i że potem je jedli (a nawet podał, jakiego rodzaju były).

Tymczasem podczas kradzieży w T. sprawcy nie zabrali chipsów, bo porzucili je na miejscu kradzieży.

Zostały one odnalezione przez policję na miejscu zdarzenia, leżące na innym

samochodzie i oddane pokrzywdzonemu. Prokurator jasno zapisał w zarzucie, że pokrzywdzony odzyskał skradzione mienie. Nie można więc przyjąć, że opisana przez P. C. kradzież, w trakcie której sprawcy chipsy zabrali i zjedli, jest tą dokonaną w T., w trakcie której sprawcy chipsów nie zabrali, lecz je porzucili i pokrzywdzony je odzyskał. Poza tym skoro podczas tego samego zajścia skradziono też alkohol z innego samochodu, to gdyby o to zdarzenie chodziło, P. C. mówiłby o kradzieży alkoholu z jednego samochodu, a chipsów z drugiego. Zatem dowody nie pozwalają na stwierdzenie, że czyn z zarzutu XXV to ta kradzież chipsów, o której mówi w swoich wyjaśnieniach P.

<p>C.. Sąd Okręgowy dowodów tu jak zwykle nie wskazał, przywołując przy tych ustaleniach hurtowo wszystkie wyjaśnienia oskarżonych. Sąd Apelacyjny mógł więc jedynie uniewinnić od czynów XVIII - XXV zarówno A. F. i A. C., jak i pozostałych oskarżonych, stwierdzając, że zebrane dowody nie pozwalają na zidentyfikowanie zdarzenia z T. jako serii czynów, których dokonali właśnie oskarżeni.</p>			
Lp.	Zarzut		
5	<p>Obraza przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkującej błędnym</p>	# niezasadny	

	<p>przyjęciem, że A. C. z popelnianych czynów zabronionych uczynił sobie stałe źródło utrzymania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Art. 65 kk nie mówi o uczynieniu sobie przez sprawcę z działalności przestępczej stałego źródła utrzymania. Mówi o działaniu w zorganizowanej grupie przestępczej (co było przedmiotem odrębnego zarzutu odwoławczego, odrzuconego w pkt. 2) oraz o uczynieniu sobie z działalności przestępczej stałego źródła dochodu, a nie utrzymania. Źródło dochodu to pojęcie szersze niż źródło utrzymania: źródłem</p>			

dochodu jest to, co zapewnia oskarżonemu stały dochód (choćby i dodatkowy, uboczny w świetle jego potrzeb życiowych), a źródłem utrzymania jest to, co zapewnia mu stały dochód kluczowy dla możliwości utrzymania się. Penalizacji z art. 65 kk podlega więc sprawca, który czerpie z popełniania przestępstw stałe zyski, niekoniecznie na tyle znaczne, by były głównym źródłem jego utrzymywania się, a nie tylko ten, który utrzymuje się wyłącznie lub w kluczowym zakresie z działalności przestępczej.

A. C. w okresie objętym działalnością grupy przestępczej regularnie jeździł do Niemiec, by tam uczestniczyć w kradzieżach i otrzymywał za to regularnie

<p>pieniądze. Oczywiste jest, że właśnie dla zysku to robił. Oznacza to, że znamię stałego źródła dochodu z art. 65 kk jest co do niego spełnione niezależnie od innego, dotyczącego działania w zorganizowanej grupie przestępczej, które i tak przesądziłoby o zastosowaniu art. 65 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynów art. 65 kk.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzut powyższy jest niezasadny, a wobec skazania oskarżonego za czyn z art. 258 § 1 kk i tak nie był decydujący dla zastosowania art. 65 kk co</p>		

do przypisanych oskarżonemu czynów.			
Lp.	Zarzut		
6	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie całkowicie dowolnego, a zarazem zawyżonego ustalenia wysokości należek orzeczonych na rzecz pokrzywdzonych, podczas gdy w realiach niniejszej sprawy z uwagi na niemożność ustalenia powstałych szkód „zasadnym” było odstąpienie od orzekania należki (apelacja obrońcy A. C.).</p>	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Ustalenie wysokości nawiązek rzadko kiedy może zostać zawyżone (poza wyjątkowo rażącymi przypadkami), albowiem nawiązka z zasady nie odpowiada wartości wyrządzonej szkody, lecz jest stosowana wtedy, gdy w ocenie Sądu orzekanie o odszkodowaniu byłoby znacznie utrudnione, gdy wymagałoby dokładnego ustalenia wysokości odszkodowania. Niemożność ustalenia szkód nie uzasadnia odstąpienia od orzekania nawiązki, jako że ma ona charakter środka karnego, a więc jest sankcją dla sprawcy i właśnie należy w takiej sytuacji orzec nawiązkę zamiast obowiązku naprawienia szkody. Sprawca, który odniósł korzyść z przestępstwa, musi zostać tej

korzyści
pozbawiony,
jako że
przestępstwo nie
może się
opłacać.

Tymczasem
analiza
wysokości
nawiązek, jakie
zasądził Sąd
Okręgowy,
pozwala
stwierdzić, że
we wszystkich
przypadkach
wynosiły one
zaledwie kilka
procent w
stosunku do
wyrządzonych
szkód,
zapisanych w
zarzutach (i to
pod warunkiem
zsumowania
nawiązek
zasądzonych od
wszystkich
sprawców, a
przecież na
każdego z nich
przypada tylko
jedna czwarta).
Były one zatem
bardzo nikle i nie
sposób uznać ich
za zawyżone.

Wniosek

O zmianę
wyroku poprzez
odstąpienie od
orzekania od
oskarżonego A.
C. nawiązki na
rzecz

niezasadny

<p>pokrzywdzonych, a z daleko posuniętej ostrożności o znaczne obniżenie orzeczonych od A. C. nawiązek na rzecz pokrzywdzonych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Orzeczone nawiązki są bardzo niskie i nie ma już podstaw ani do ich obniżenia, ani tym bardziej do odstąpienia od ich orzekania.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>7</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony (A. C.) działał w ramach instytucji ciągu przestępstw określonej w art. 91 k.k., podczas gdy w niniejszej sprawie, z uwagi na podjęcie wielu zachowań, w krótkich</p>	<p># częściowo zasadny</p>

	odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, należało przyjąć konstrukcję przestępstwa ciągłego stypizowaną w art. 12 § 1 k.k.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W sprawie niniejszej istotnie ani Sąd, ani prokurator nie zastanowili się, czy oskarżeni dokonując kradzieży działali ze z góry powziętym zamiarem. Nie dokonano w ogóle analizy zachowań oskarżonych pod tym kątem. Sąd Apelacyjny stwierdza zatem, że o z góry powziętym zamiarze w przypadku takich czynów, jak kradzieże można mówić wtedy, gdy sprawca dokonuje kilku kradzieży			

wiedząc od razu,
że dokona lub
może dokonać
więcej niż jednej.
Jeżeli więc
chodzi o
kradzieże
dokonywane w
różnych
miejscach i w
różnych dniach,
to nie można
mówić o z
góry powziętym
zamiarze.
Dokonując
kradzieży na
jednym
parkingu
sprawcy jeszcze
nie wiedzieli,
czy tego samego
dnia lub nocy na
pewno pojadą w
inne miejsce i
dokonają
kolejnej
kradzieży. To
zależało od
przebiegu
kradzieży
dokonywanej
jako pierwsza, w
tym od tego, czy
mieliby jeszcze
w samochodzie
miejsce na
kolejny towar i
czy opłacałoby
się ryzykować
kolejną kradzież,
mając już
skradzione
towary do
wywiezienia do
Polski. Nie
wiedzieli też,
czy na pewno
następnej nocy
pojadą

dokonywać kradzieży (nie kradli codziennie), czy będą mieli taką możliwość (warunkiem było choćby rozładowanie łupów i ich upłynnienie lub ukrycie), a jeśli tak, to dokąd pojedą i czy wszyscy będą mogli w kolejnej kradzieży uczestniczyć.

Nie można w takiej sytuacji mówić o z góry powziętym zamiarze.

Odmienne rzecz się ma, jeśli sprawcy dokonywali kilku czynów na tym samym parkingu, okradając lub usiłując okraść samochody stojące obok siebie. Wtedy rzeczywiście należy już mówić o z góry powziętym zamiarze. Jeżeli sprawcy przyjeżdżają na jeden parking z planem, że dokonają kradzieży, ale nie wiedząc jeszcze, jakie samochody będą

na parkingu stały, nie mogą z góry wiedzieć, który lub które samochody okradną, to zachowanie takie, jak przecięcie kilku plandek i sprawdzenie kilku samochodów pod kątem możliwości dokonania kradzieży można i należy uznać za podjęte z jednym, z góry powziętym zamiarem okradzenia jednego lub więcej samochodów. Gdy sprawcy widzą, że samochody stoją obok siebie i da się okraść kilka z nich, mogą przyjąć z góry powzięty zamiar dokonania kilku kradzieży – choćby na tej zasadzie, że przetną plandeki w kilku samochodach i gdy w którymś z nich znajdą rzeczy nadające się do kradzieży, to je ukradną i za jednym razem wszystkie skradzione rzeczy wywiozą

<p>(kierowca samochodu, który wywozi kradzione rzeczy, dopuszcza się w ogóle jednego tylko działania). Przy okradaniu za jednym razem kilku samochodów stojących obok siebie należy więc stosować instytucję czynu ciągłego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku poprzez zastosowanie instytucji czynu ciągłego określonej w art. 12 § 1 kk, a tym samym wyeliminowanie przyjętej przez Sąd konstrukcji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk.</p>	<p># częściowo zasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Instytucja czynu ciągłego finalnie znalazła zastosowanie tylko co do</p>		

dwóch czynów dokonanych na jednym parkingu, a mianowicie czynów XVI i XVII. Miałyby też zastosowanie w przypadku czynów VIII - XIII oraz XVIII - XXV, gdyby je oskarżonym przypisano, ale od tych czynów oskarżeni zostali uniewinnieni.			
Lp.	Zarzut		
8	Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej wobec A. C. w punkcie VII wyroku za czyny z punktów II oraz IV do XXV w wymiarze roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 200 stawek dziennych po 30 zł.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
A. C. przypisano udział w całej			

serii czynów, zaplanowanych i zorganizowanych, w których brał udział w celu uzyskiwania stałych i regularnych korzyści majątkowych, a zatem posiadania stałego źródła dochodu. Są to poważne okoliczności obciążające, które wykluczają uznanie oskarżonego za sprawcę przypadkowego: dał on dowód swojej woli stałego czerpania zysków z przestępstw, a to dowodzi znacznej demoralizacji. W takiej sytuacji wymierzona mu za 23 czyny – bo za tyle czynów przecież Sąd Okręgowy oskarżonego skazał – karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności uznać należy wręcz za rażąco i niewspółmiernie łagodną, skoro została ona orzeczona w sytuacji, gdy

za jedną taką kradzież minimalna kara (zakładając podstawowe zagrożenie z art. 279 § 1 kk) wynosi rok pozbawienia wolności. Również wymierzenie grzywny było w pełni zasadne, gdyż oskarżony dokonywał czynów dla zysku. Kara mieszana, postulowana przez obrońcę, byłaby zupełnie nieadekwatna do czynów z uwagi na ustawowe granice jej zagrożenia, gdyż pozbawienie wolności w karze mieszanej nie może trwać dłużej niż 6 miesięcy. Wniosek o wymierzenie kary mieszanej wynika ewidentnie z dążenia do tego, aby pozbawienie wolności w przypadku A. C. zmieściło się w okresie podlegającego zaliczeniu na poczet kary tymczasowego aresztowania, a

<p>więc żeby nie powrócił on już do zakładu karnego. Zakres przestępczej działalności oskarżonego i stopień jego winy nie pozwala na uwzględnienie takiego wniosku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku poprzez wymierzenie w stosunku do oskarżonego A. C. kary mieszanej z art. 37b kk, a z daleko posuniętej ostrożności, na wypadek uznania przez Sąd, że nie zachodzą przesłanki do zastosowania kary mieszanej, o wymierzenie A. C. kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Kara orzeczona wobec oskarżonego została wprowadzie obniżona, ale wynikało to z faktu uniewinnienia go od części czynów. W innym przypadku wnioski nie byłyby zasadne.</p>			
Lp.	Zarzut		
9	<p>Rażąca niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec A. C. w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, jako nieuwzględniającej wyżej opisanych okoliczności.</p>	# niezasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Fakt, że Sąd Apelacyjny uchylił orzeczenie o karze łącznej z przyczyn innych niż podniesione w powyższym zarzucie</p>			

sprawia, iż ustosunkowywanie się do zarzutu jest bezprzedmiotowe, ale należy wskazać, że przy karach jednostkowych wynoszących trzy miesiące pozbawienia wolności oraz rok i dziesięć miesięcy pozbawienia wolności, granice kary łącznej zawierają się w zakresie od roku i dziesięciu miesięcy do dwóch lat i jednego miesiąca pozbawienia wolności. Przy takim zakresie kar w ogóle nie ma możliwości, by kara łączna była surowa w sposób rażąco niewspółmierny. Różnica między karą minimalną a maksymalną wynosi 3 miesiące, czyli nieco ponad 10 % całości kary, jest więc zbyt mała, by wystąpiła niewspółmierność rażąca.

Wniosek

<p>O zmianę wyroku poprzez wymierzenie w stosunku do oskarżonego A. C. kary mieszanej z art. 37b kk, a z daleko posuniętej ostrożności, na wypadek uznania przez Sąd, że nie zachodzą przesłanki do zastosowania kary mieszanej, o wymierzenie A. C. kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek był niezasadny z przyczyn wskazanych w ocenie zarzutu, a bezprzedmiotowy z powodu orzeczenia nowej kary łącznej.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>10</p>	<p>Rażąca niewspółmierność</p>	<p># niezasadny</p>	

	<p>- surowość wymierzonej oskarżonemu (A. F.) kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 4 miesięcy, nieadekwatnej do roli oskarżonego w przypisanym procederze, wymiaru korzyści majątkowej odniesionej z popełnionego przestępstwa, a nadto warunków i właściwości osobistych, które według przekonania obrony w sytuacji uznania sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów skutkować powinny wymierzeniem kary we względniejszym dla oskarżonego wymiarze.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut, gdyby oskarżonemu</p>			

przypisano wszystkie zarzucane mu czyny, nie byłby zasadny. Kara wymierzona oskarżonemu za udział w 24 kradzieżach i usiłowaniach (z których każdy czyn odrębnie jest zagrożony karą co najmniej jednego roku pozbawienia wolności) oraz przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej nie byłaby rażąco niewspółmiernie surowa. Zarzut w tym względzie jest ogólnikowy i nie zawiera żadnego konkretnego pozwalającego uznać, że właściwości i warunki osobiste A. F. rzeczywiście nakazują potraktować go jeszcze łagodniej. Jest to jednak konstatacja bezprzedmiotowa, gdyż karę z uwagi na znaczny zakres uniewinnienia trzeba było orzec od nowa.

Wniosek			
O orzeczenie względniejszej dla oskarżonego (A. F.) kary za popełnienie pozostałych zarzucanych czynów.	# zasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Ponieważ od wielu czynów A. F. i pozostałych oskarżonych uniewinniono, Sąd Apelacyjny musiał wymierzyć kary na nowo, o czym mowa w części dotyczącej zmiany wyroku.			
Lp.	Zarzut		
11	Obraza prawa materialnego, tj. art. 60 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy wymieniony przepis obliguje sąd do zastosowania instytucji nadzwyczajnego	# niezasadny	

	<p>złagodzenia kary w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popelnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popelnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popelnienia, co bezsprzecznie miało miejsce w przedmiotowej sprawie (dotyczy S. B.).</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Obraza art. 60 § 3 kk nie miała w niniejszej sprawie miejsca. Art. 57 § 2 kk, którego skarżący dyskretnie nie dostrzegł, stanowi bowiem, że jeżeli zbiegają się podstawy nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia</p>			

kary, sąd może (a nie musi) zastosować zarówno nadzwyczajne złagodzenie, jak i obostrzenie kary. W przypadku S. B. takie okoliczności zaszyły, albowiem zachodzą co do niego okoliczności uzasadniające nadzwyczajne złagodzenie kary z art. 60 § 3 kk, ale także uzasadniające nadzwyczajne zaostrzenie kary z art. 65 kk, zatem co do każdego z czynów sąd mógł karę nadzwyczajnie zaostrzyć, złagodzić lub orzec ją w ramach ustawowego zagrożenia. Ponadto kara za kradzież jest orzeczona w trybie art. 91 § 1 kk, a więc jest karą za ciąg przestępstw, co oznacza, że jest to w istocie kara łączna, wymierzana od razu za wszystkie czyny, dla uproszczenia orzekana bez

uprzedniego określania wysokości kar jednostkowych. Samo stosowanie art. 91 § 1 kk jest więc też nadzwyczajnym zaostreniem kary, wynikającym z wymierzania jednej kary za więcej niż jedno przestępstwo. Oznacza to, że Sąd Okręgowy nie był zobowiązany do nadzwyczajnego złagodzenia S. B. kary w trybie art. 60 § 3 kk i nie naruszył tego przepisu.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku (co do S. B.) poprzez zastosowanie, na podstawie art. 60 § 3 kk, instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, a w konsekwencji, w trybie art. 60 § 5 warunkowe zawieszenie orzeczonej kary na stosowny okres próby, ewentualnie o obniżenie

częściowo
zasadny

<p>wymiaru orzeczonej kary zgodnie z zasadami nakreślonymi w art. 60 § 6 kk.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny uznał, że wprawdzie obraza art. 60 § 3 kk miejsca nie miała, jednak okoliczność przewidzianą w tym przepisie uwzględniono co do S. B. w niewystarczającym stopniu. Ponieważ jednak uniewinniono oskarżonego co do znacznej liczby czynów, wymiar kary i tak musiał zostać określony na nowo, o czym będzie mowa niżej.</p>		
Lp.	Zarzut	
12	Orzeczenie w stosunku do P. J. kary łącznej w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia	# niezasadny

	<p>wolności, jako rażąco niewspółmiernej do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także nie uwzględniającej postawy procesowej oskarżonego, który przyznał się do popelnienia stawianych mu w akcie oskarżenia zarzutów; w sposób szczegółowy i wyczerpujący opisał sposób popelnienia zarzucanych mu czynów, wyraził skrucę, jak również niewspółmiernej do jego dotychczasowej postawy życiowej, jak również nie uwzględniającej pozytywnej prognozy kryminologicznej na przyszłość.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Ocena tego zarzutu jest podobna do zarzutu 10, który dotyczył niewspółmierności kary dotyczącej A. F.. Kara orzeczona wobec P. J. również nie jest rażąco surowa, jeśli wziąć pod uwagę, że Sąd Okręgowy orzekł ją za dokonanie 24 kradzieży i usiłowań kradzieży w zorganizowanej grupie przestępczej. Generalnie jest to kara łagodna. Prawdą jest, że oskarżony generalnie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, natomiast zupełnie nie jest prawdą, że w sposób szczegółowy i wyczerpujący opisał sposób ich popełnienia. P. J. był tym z oskarżonych, który złożył wyjaśnienia w bardzo wąskim zakresie i w przeciwieństwie do S. B. nie można przypisać mu woli

ujawnienia
wszystkich
okoliczności
popelnionych
przestępstw. Nie
ujawniał sam z
siebie
okoliczności
czynów i
ograniczał się
generalnie do
przyznawania
się do tego, co
mu zarzucono.
W oparciu o
jego wyjaśnienia
nie dałoby się
dokonać zbyt
wielu ustaleń
w sprawie, w
przeciwieństwie
np. do S. B..
Oświadczał, że
żałuje
popelnionych
czynów, ale
nie jest to
okoliczność
kluczowa, należy
zauważyć, że
stało się tak,
gdy oskarżony
zaczął ponosić
konsekwencje
popelnionych
przestępstw.

Co do
pozytywnej
prognozy na
przyszłość, to
należy zauważyć,
że wszyscy
oskarżeni – w
tym P. J.
– podawali, że
mieli pracę i
środki
utrzymania,
zatem ich

<p>zaangażowanie się w kradzieże nie było spowodowane potrzebami życiowymi, tylko chęcią łatwego zdobywania korzyści majątkowych. Pod tym kątem można byłoby ocenić prognozę co do wszystkich oskarżonych, w tym P. J..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec P. J. kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem, jej wykonania na okres próby 3 lat, orzeczenie dozoru kuratora i obowiązku informowania sądu o przebiegu okresu próby (wymierzenie za czyn I kary 6 miesięcy pozbawienia wolności; za czyny od II do XXV kary 1 roku pozbawienia wolności i kary łącznej w wysokości 1 roku</p>	<p># niezasadny</p>	

<p>pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lat.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Obrońca wnosi o wymierzenie oskarżonemu kary rażąco i niewspółmiernie łagodnej, oderwanej całkowicie od okoliczności faktycznych i poziomu winy oskarżonego. Wniosek ma jeden cel, zrozumiały zresztą z uwagi na rolę obrońcy – ma doprowadzić do tego, aby oskarżony nie trafił już do zakładu karnego. Sąd jednak nie może się takimi celami kierować, kara musi być adekwatna do czynów i winy, a w niniejszej sprawie musi być – z</p>	

	uwagi na zakres uniewinnień – wymierzona na nowo.	
OKOLICZNOŚCI	4. PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Nie było.	
ZSTRZYGNIĘCIE	5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
	0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1	Orzeczenie o winie co do zarzutu I (udziału w zorganizowanej grupie przestępczej) co do wszystkich oskarżonych.	
	Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Powyższe orzeczenie zaskarżone było tylko co do A. C. (zarzut 3), apelacja w tym względzie nie okazała się zasadna, zatem wyrok w tej części należało utrzymać w mocy. Należy też zaznaczyć, że kwalifikacja prawna czynu I co do S. B. nie odpowiada ustaleniom Sądu Okręgowego. Z ustaleń tych ewidentnie wynika, że S. B. grupą przestępczą kierował, zatem co do niego powinna mieć zastosowanie kwalifikacja prawna z art. 258 § 1 i 3 kk. Przyczyny, dla których ani prokurator, ani Sąd Okręgowy nie rozważyły w ogóle takiej kwalifikacji, nie są znane Sądowi Apelacyjnemu, gdyż nie wyjaśniono ich w uzasadnieniach ani aktu oskarżenia, ani wyroku. Jednakże brak apelacji na

<p>niekorzyść oskarżonego uniemożliwia dokonanie w tym zakresie zmiany wyroku zgodnej z ustaleniami Sądu Okręgowego i kwalifikacja czynu co do S. B. musiała zostać utrzymana w mocy.</p>		
<p>0.12.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1Orzeczenie o winie co do zarzutu II, III, IV, V, VII, XIV, XVI, XVII co do wszystkich oskarżonych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Przyczyny utrzymania w mocy orzeczenia o winie co do zarzutów II, III, IV, V, VII i XVI omówiono odnośnie zarzutów z pkt. 4. Przyczyny utrzymania go w mocy co do zarzutów XIV i XVII (odnośnie</p>		

<p>A. C., gdyż tylko co do niego zaskarżono orzeczenie o winie w tym zakresie) omówiono odnośnie zarzutów 1 i 4. Rozważania tam zawarte odnoszą się do dowodów, które dotyczą wszystkich oskarżonych i powtarzanie ich jest niecelowe.</p>		
<p>0.13</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Orzeczenie o karach grzywny.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Apelacyjny pozostawił bez zmiany co do wszystkich oskarżonych orzeczenie o karach grzywny, mimo, że uniewinnił ich od znacznej części czynów. Wynika to z faktu, że zakres uniewinnień generalnie objął przede wszystkim</p>		

usiłowania
kradzieży oraz
czyny, przy
których wartość
zabranego
mienia była
nikła lub
nieustalona. Te
czyny, co do
których
dokonano
przekonujących
ustaleń
dotyczących
sprawstwa
oskarżonych,
wiązały się
generalnie z
zabranem
znacznie
większej ilości
rzeczy i
wyrządzeniem
większych szkód
oraz przyniosły
oskarżonym
większe zyski,
a taka właśnie
okoliczność jest
kluczowa przy
orzekaniu kary
grzywny. Sąd
Apelacyjny uznał
zatem, że kary
grzywny jako
związane przede
wszystkim z
tymi czynami
i ustaleniami,
które zostały
podtrzymane, w
przeciwieństwie
do kar
pozbawienia
wolności nie
powinny ulec
zmianie i co
do wszystkich
oskarżonych
orzekł je w

<p>tym samym wymiarze co Sąd I instancji.</p>		
<p>0.14</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Kwalifikacja prawna czynu XIV.</p>		
<p>Zwężle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Zastosowana przez prokuratora i powtórzona bez namysłu i analizy przez Sąd Okręgowy kwalifikacja prawna czynu XIV jest wadliwa. Z opisu czynu wynika, że sprawcy nie dokonali kradzieży, ponieważ zostali spłoszeni przez kierowcę pojazdu. Jest to więc usiłowanie zwykłe, mogące doprowadzić do skutku przestępczego i powinno być kwalifikowane z zastosowaniem art. 13 § 1 kk. Czyn ten natomiast prokurator</p>		

<p>opisał jako usiłowanie nieudolne, mechanicznie kopiując występującą przy licznych innych czynach kwalifikację z zastosowaniem art. 13 § 2 kk, nie dostrzegając oczywistego faktu, że w tym przypadku przyczyna niepowodzenia sprawców była inna. Sąd Apelacyjny nie mógł jednak dokonać korekty tej wadliwej kwalifikacji prawnej z braku apelacji na niekorzyść oskarżonych, gdyż byłaby to zmiana zaosttrzająca.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1Uniewinnienie oskarżonych od popełnienia czynów VI, VIII-XIII i XVIII-XXV.</p>		

<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Oskarżeni zostali uniewinnieni od popełnienia 15 czynów, ale w istocie uniewinnienie to dotyczy trzech zdarzeń, gdyż o ile czyn VI dokonany został jako jednorazowy, to czyny VIII - XIII i XVIII - XXV to serie przestępstw, obejmujące kradzieże i usiłowania dokonane jednocześnie na tych samych parkingach. Gdyby oskarżeni zostali uznani za winnych popełnienia tych czynów, uznane by one zostały za dwa czyny ciągle obejmujące po kilka kradzieży. Przyczyny uniewinnienia oskarżonych od popełnienia wszystkich tych czynów opisane zostały w odniesieniu do zarzutu 4.</p> <p>W omówieniu z zarzutu 4</p>	

pominięto ze
względów
formalnych
jedynie czyny X i
XI, a to dlatego,
że zaskarżający
w tym zakresie
wyrok obrońcy
A. C. i A.
F. nie skierowali
wniosków
przeciwko
skazaniu za te
czyny. Czyny X
i XI były jednak
elementem
zdarzenia
mającego
miejsce w nocy
z 9 na 10
maja 2017 r. na
parkingu w G.,
a Sąd Apelacyjny
ustalił, że nie
ma dowodów
na popełnienie
przez
oskarżonych
jakiegokolwiek
czynu w tym
miejscu i czasie,
co jest o
tyle kluczowe,
że czyny te
wiązały się ze
sobą. Uznanie
oskarżonych za
sprawców
którejkolwiek
kradzieży
dokonanej w G.
tej nocy mogłoby
kojarzyć ten czyn
z okradzeniem
również
pozostałych
samochodów.
Czyn XI był
usiłowaniem
kradzieży

(ograniczył się do przecięcia plandeki), a jego opis z punktu widzenia oskarżonych byłby identyczny z opisem czynów IX, XII i XIII. Zatem skoro nie da się w wyjaśnieniach oskarżonych zidentyfikować jakichkolwiek twierdzeń, które można byłoby wiązać z czynami IX, XII i XIII, to ów brak dowodów dotyczy w tym samym stopniu identycznego czynu XI.

Natomiast czyn X jest kradzieżą dokonaną.

Prokurator określił go jako kradzież „bliżej nieokreślonych przedmiotów w postaci tekstyliów nieustalonej wartości”. Jest to trudne do zaakceptowania, gdyż dysponując materiałami strony niemieckiej, zawierającymi nawet dane ustalonego pokrzywdzonego, należało określić dane tej

kradzieży bliżej.
Żaden z
oskarżonych w
żadnych
wyjaśnieniach
nigdy nie opisał
jakiegokolwiek
zdarzenia, które
można byłoby
kojarzyć z tą
kradzieżą.

Byłoby to
trudne, skoro
prokurator nie
wskazał, co
ukradziono, ale
żaden z
oskarżonych w
ogóle nie mówił
o kradzieży
„bliżej
nieokreślonych”
tekstyliów –
wszystkie
wyjaśnienia
opisujące
kradzieże
odzieży dawały
się odnieść do
konkretnych,
ustalonych
innych czynów
(V i XVI).
Jedynym
oskarżonym
naprawdę
zapytanym o
tę kradzież był
A. F., który
oświadczył, że
„myśli”, iż
takiego czynu
dokonali (k.
8719), co nie
jest żadnym
dowodem.

Ten zwrot
wystarczył
zarówno

<p>prokuratorowi, jak i Sądowi Okręgowemu do ustalenia sprawstwa oskarżonych. Sądowi Apelacyjnemu taki zwrot oczywiście nie wystarcza, a w kontekście faktu, że nie sposób znaleźć w wyjaśnieniach oskarżonych czegokolwiek, co pozwala połączyć ich osoby z pozostałymi czynami dokonanymi w G., należało uniewinnić oskarżonych również od popełnienia tego czynu.</p>		
<p>0.0.12</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1 Orzeczenie wobec oskarżonych nowych kar za czyny II – XVII.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Uniewinnienie oskarżonych od trzech zdarzeń, obejmujących jednak łącznie</p>		

15 spośród 24
zarzucanych im
kradzieży i
usiłowań (w
istocie powinno
to być
uniewinnienie
od trzech
spośród
jedenastu
czynów, bo tak
prawidłowo, z
właściwym
stosowaniem
art. 12 §
1 kk, należało
postawić
zarzuty)
spowodowało
konieczność
orzeczenia
wobec nich
nowych kar
pozbawienia
wolności za
kradzieże. Kar
grzywny, o czym
była już mowa,
Sąd Apelacyjny
nie zmienił.

Kary
pozbawienia
wolności za
kradzieże Sąd
Okręgowy orzekł
w wymiarze 3
lat pozbawienia
wolności co do
S. B., P. J. i
A. F., a 1 roku
i 10 miesięcy
pozbawienia
wolności wobec
A. C.. W
ocenie Sądu
Apelacyjnego nie
były to kary
orzeczone
proporcjonalnie.

W szczególności karę wymierzoną A. C. w porównaniu z rolami pozostałych oskarżonych nadmiernie zaniżono, choć jego zadanie (bycie kierowcą samochodu dostawczego, którym wywożono łupy z miejsca kradzieży) było niezbędne do dokonania każdego z czynów i wcale nie odgrywał on w kradzieżach roli mniejszej niż pozostali sprawcy, a różnica w ilości czynów między tym oskarżonym a pozostałymi to tylko jedna kradzież.

Natomiast analiza zakresu, w jakim oskarżonym finalnie winę przypisano, bez odrywania się od kar orzeczonych przez Sąd Okręgowy za 24 czyny z art. 279 § 1 kk (przy prawidłowej ocenie prawnej czynów tych byłoby 11), i w zestawieniu

z faktem, że oskarżonym przypisano 9 kradzieży i usiłowań (a stanowiły one 8 przestępstw), była podstawą orzeczenia nowych kar za kradzieże. Sąd Apelacyjny stwierdził zatem, że kary muszą zostać stosownie obniżone i w przypadku P. J. i A. F. obniżył je z 3 do 2 lat pozbawienia wolności. W przypadku A. C. obniżano karę wynoszącą pierwotnie 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności, ale jak zaznaczono, różnica między karą orzeczoną wobec tego oskarżonego a karami, które wymierzono współsprawcom, była za duża. Dlatego w przypadku A. C. wymierzono karę niższą niż dwóm wymienionym oskarżonym, ale była to kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności – różnica jest

więc mniejsza, a wynika ona i tak bardziej z roli oskarżonego niż z faktu, że w jednej kradzieży nie uczestniczył.

W przypadku S. B. Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę postawę oskarżonego w toku postępowania. Co do tego oskarżonego bowiem jako jedyne z czterech obecnie osądzanych (gdyż co do P. C. wyrok już wydano) można jednoznacznie przyjąć, iż ujawnił on szeroko organom ścigania działalność grupy przestępczej, a gdyby w porę skorzystano z jego woli ujawniania faktów i odpowiednio go przesłuchano, powiedziałyby zapewne jeszcze więcej. Pozostali oskarżeni składali wyjaśnienia znacznie bardziej skąpe i żaden z

nich nie spełnił warunków z art. 60 § 3 kk. Przeciwno S. B. przemawia jego kierownicza rola w czynach, ale w ograniczonym zakresie, gdyż skoro Sąd Okręgowy przestępstwa z art. 258 § 1 i 3 kk (co już omówiono) mu nie przypisał, Sąd Apelacyjny nie może traktować go jak osoby kierującej grupą przestępczą, gdyż naruszyłby w ten sposób zakaz reformationis in peius.

Należało więc uznać, że w przypadku S. B. występuje dodatkowa okoliczność łagodząca z art. 60 § 3 kk. Co do tego oskarżonego (który w przeciwnym wypadku zostałby za kierowanie kradzieżami, choć nie grupą przestępczą, ukarany nieco surowiej od współsprawców) trzeba było więc

orzec za
kradzieże karę
nieco niższą niż
wobec A. F. i P.
J., a mianowicie
1 roku i
9 miesięcy
pozbawienia
wolności. Nie
były tu, w
ocenie Sądu
Apelacyjnego,
ważką
okolicznością
przedstawione w
postępowaniu
odwoławczym
zaświadczenia
lekarskie,
bowiem wynikać
ma z nich
(ewidentnie w
tym celu zostały
sporządzone), że
oskarżony nie
powinien
odbywać kary
pozbawienia
wolności,
ponieważ ma
stany lękowe
z obawy przed
karą
pozbawienia
wolności. Należy
stwierdzić, że
sprawcy
przestępstw
powinni bać się
kary
pozbawienia
wolności, a jeśli
przestępstwa
popelniali, to nie
wolno łagodzić
im kar z tej racji,
że się ich boją,
nawet jeśli owe
stany lękowe

stwierdza psychiatra.		
o.o.13	Przedmiot i zakres zmiany	
o.o.1 Orzeczenie nowych kar łącznych.		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Wobec obniżenia kar za kradzieże co do wszystkich oskarżonych, trzeba było orzec nowe kary łączne obejmujące kary za kradzieże oraz udział w grupie przestępczej. Sąd Apelacyjny orzekł te kary proporcjonalnie do kar jednostkowych i uznając, że łączność między kradzieżami a udziałem w grupie przestępczej jest taka sama co do każdego z nich. Wobec P. J. i A. F. orzeczono więc kary po 2 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności, wobec ukaranego niższymi karami A. C. – 1 roku i 7 miesięcy</p>		

pozbawienia wolności, a wobec S. B. z uwagi na wskazaną już dodatkową okoliczność łagodzącą – 2 lat pozbawienia wolności.

Wszystkie kary przekraczają 1 rok pozbawienia wolności, zatem Sąd Apelacyjny nie rozważał z przyczyn prawnych możliwości warunkowego zawieszenia ich wykonania.

Dotyczyło to również S. B., co do którego można było znaleźć prawną możliwość warunkowego zawieszenia kary w trybie art. 60 § 3 kk, ale byłoby to niezasadne. Oskarżony ten wprawdzie działalność przestępczą grupy ujawnił, ale to on ją zainicjował i odgrywał w niej główną rolę. Działalność ta była zbyt nasilona i zbyt zorganizowana, aby można było uznać, że kara warunkowo

<p>zawieszona będzie w niniejszym przypadku wystarczająca – wszyscy oskarżeni muszą odczuć wymierzone im sankcje.</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>Nie miało miejsca.</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Nie miało miejsca.</p>		
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV</p>	<p>Orzeczenie o kosztach obrony A. F. znajduje oparcie w § 17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb</p>	

	Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
V	Apelacje obrońców oskarżonych, mimo że w znacznej części chybione jeśli chodzi o zarzuty, okazały się jednak skuteczne i potrzebne, ponieważ w dość szerokim zakresie doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku. Sąd uznał więc, że względy słuszności przewidziane w art. 624 § 1 kk przemawiają za zwolnieniem oskarżonych od wydatków postępowania odwoławczego. Natomiast ponieważ finalnie zostali skazani, Sąd Apelacyjny wymierzył im opłaty za obie instancje zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5, art. 3 ust. 1 i art. 10 ustawy	

	o opłatach w sprawach karnych.
7. PODPIS	
SSO Maciej Strączyński SSA Stanisław Kucharczyk SSA Andrzej Wiśniewski	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o karze		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w części	#	co do kary
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
0.11.4. Wnioski	
# zmiana	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. J.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o karze		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w części	#	co do kary
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,		

	przepadku lub innego środka	
0.11.4. Wnioski		
# zmiana		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. F.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o winie i karze		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w części	#	co do winy
#	co do kary		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność		

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka
0.11.4. Wnioski	
# zmiana	

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. C.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość co do oskarżonego
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości
0.11.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka

0.11.4. Wnioski	
# zmiana	